

Danes pa sem legel v praprot sam,
danes skozi solze v svet strmim:
lepa kot takrat je ta jesen,
spet nad mano list iz bakrenih pen,
sinjina, tišina spečih goščav
in tiho šumenje mrtvih trav.

Le pajek, najin bogatinek,
napravi pred menoj ovinek,
na hrbtu ziblje križ — križ črni,
ko beži v svoj dvor srebrni...

Žarek zimskega sonca

Igor Torkar

Kadar vzvalovi v posodah zimskih,
kadar iz oblakov prekipi zgnetenih
sonce, oj, srebrnoživo sonce,
in se v svet izlije,
ko toplina še prezgodnjih vetričev pomladnih
sivim zimskim vrčem dna pregreje,
kadar topli sončni smeh zaveje
preko rožniškega hriba,
preko polj, vrtov uvelih,
rožnodolskih hišic belih:
v dan zbežim pred vlažno steno,
prej pa še trdno zaklenem
v sobo mraz, zakrknjenost in laž;
v tisti kratki uri
tja za sončnim smehom krenem,
trdih senc se izogibljem
in verujem, da so srca
vseh ljudi, ki jih srečujem
nasmejana, vedra, zdrava
in s toplino oplojena,
srca, srca v labirintih
mrzlih senc zgubljena...